

ninger. Det var tværtimod kun et jævnt og tarveligt Hus, men det betød dog et lille Fremskridt: Derfor stemte vi for det. Nu staa Sagen saaledes, at det forekommer mig, at den Fare, der nu truer Toldloven, er Faren for, at Finansministeren skal lade sig drive til yderligere at forringe, hvad Folketinget i Fjor har vedtaget, og hvad Ministeren selv er gaaet med til. Jeg vil haabe, at den højtærede Finansminister nu vil staa fast paa, hvad Folketinget en Gang har vedtaget. Hvis han vil det, kan jeg love ham for mit Vedkommende — og jeg tror ogsaa for mit Partis Vedkommende —, at saa ville vi støtte ham paa det loyaleste i at faa det ført igennem, og saa skulle vi tillige heller ikke besværliggøre ham det ved at stille yderligere Fordringer. Saaledes som Situationen har udviklet sig, tror jeg, man maa være meget glad, hvis man kan naa at faa gennemført det, som Folketinget vedtog i Fjor.

Vi have jo hørt af det ærede Medlem for Æbeltoft, at han i Virkeligheden staa paa det samme Standpunkt. Han udtalte i Gaar klart og tydeligt, at som Begivenhederne havde udviklet sig, maatte Landstinget aldeles ikke vente, at man kunde mødes med det paa Halvvejen, at det kunde sende sit Forslag hened, og at saa Folketinget, naar det igen havde vedtaget sit Forslag, skulde gaa til en Forhandling om at mødes med det paa Halvvejen. Nej, det kunde der slet ikke være Tale om, sagde det ærede Medlem. Og det glæder mig at høre, at det ærede Medlem udtalte, at det Standpunkt, Folketinget er kommet til, er et Standpunkt, som det er kommet til efter en grundig Overvejelse, og et Standpunkt, som man slet ikke kunde løbe fra. Selvfølgelig, sagde det ærede Medlem, vilde han lade sig overbevise af Fællesudvalget, hvis der kom ny Kendsgerninger frem, der kunde overbevise ham. Det er jo et meget klart Standpunkt at indtage. Der findes vel ikke den Folketingsmand, der vil sige det modsatte. Hvis det er saaledes, at man i Kraft af ny Kendsgerninger, ny Beviser kan blive overbevist om, at det Standpunkt, man hidtil har staaet paa, er galt, vil enhver søge at rette sig derefter. Jeg vil derfor slaa fast og udtrykke min store Tilfredshed med, at det ærede Medlem for Æbeltoft har udtalt, at han for sit Vedkommende ikke vil vige af, men i det store og det hele vil staa paa det Standpunkt, Folketinget har indtaget i denne Sag, fordi det Standpunkt var et vel overvejet Standpunkt, et Standpunkt, som Venstre havde

staaet paa i Aarenes Løb, og hvortil det var kommet gennem forskellige Behandlinger, og fordi det tillige er et Standpunkt, som ogsaa Højre tidligere havde accepteret, i hvert Fald Højre henede i Folketinget eller en Del af Højre. Og den Behandling, der fandt Sted her i dette Ting i Fjor, viste ogsaa i Virkeligheden tydeligt, at Folketinget ikke vil lade sig nøje med saadant et Forslag som f. Eks. det, som den højtærede Finansminister indbragte her i Tinget i Fjor. Da Finansministeren indbragte sin Toldlov her i Fjor, blev det fra alle Sider, ogsaa fra den ærede Finansministers eget Partis Side, meget stærkt fremhævet, at denne Toldlov bød for lidt i demokratisk Henseende, og Folketinget forbedrede den ret betydeligt. Som det ærede Medlem for Æbeltoft sagde, vil man her i Tinget om en demokratisk Toldlov kunne samle et meget stort Flertal, og det et Flertal, som kan sammensættes af alle Grupper og ikke af et enkelt Parti. I Virkeligheden vil der altid være et stort og stærkt Flertal for en demokratisk Toldreform, og det synes jeg i ganske overordentlig høj Grad maa styrke den højtærede Finansminister.

Den højtærede Finansminister udtalte ved Finanslovsforslagets Forelæggelse i Landstinget i Aar, at den politiske Nemesis vilde ramme den, som ikke vilde gaa med til et rimeligt Resultat, men det forekommer mig, at den højtærede Finansminister skulde være lidt forsigtig med at tale om Nemesis. Nemesis er som bekendt Gudinden for den straffende Retfærdighed. Den Gang jeg læste Mytologien, lærte jeg, at Nemesis repræsenterede især den retfærdige Uvillie over det urigtige og især over ufortjent Lykke og dens Misbrug samt Overmod. Saaledes stod der med Hensyn til Nemesis, og jeg synes egentlig, at den højtærede Finansminister ikke skulde udæske Skæbnen, for det kunde være, at Nemesis laa paa Lur efter den højtærede Finansminister. Jeg kunde tænke mig, at han maaske kunde forsone de vrede Guder, hvis han her vilde staa fast paa det demokratiske Standpunkt og vise Standhaftighed overfor det Forslag, Folketinget har vedtaget.

Der er en Grund, hvorfor jeg synes, at den højtærede Finansminister har noget at gøre godt igen, det er den, at han ved den Behandling, som Toldloven og Kompensationslovene have været Genstand for her i Tinget, og ved hele den Maade, hvorpaa han har ledet denne Sag hidtil, ikke har gavnet sit Land i nogen som helst Henseende, men tværtimod har ska-